

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	p.o. prot. sąd. Magdalena Wajda

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2019 roku w Lublinie

sprawy A. P.

z udziałem K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 kwietnia 2017 roku nr (...) -O- (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie A. P. jako pracownika u płatnika składek K. W. wynosi:

- a) Za miesiące wrzesień 2016 r. i październik 2016 r.: na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – po 1850,00 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne – po 1596,36 złotych;
- b) Za miesiąc grudzień 2016 r. – na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – po 10 000,00 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne 8629,00 złotych;
- c) Za miesiąc styczeń 2017 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – po 166,67 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne 4314,50 złotych;
- d) Za miesiąc luty 2017 r. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe – po 0,00 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne 575,27 złotych

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz A. P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 kwietnia 2017 roku stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia A. P., podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek K. W., wynosi we wrześniu oraz w październiku 2016 roku 925,00 złotych na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz 798,18 złotych na ubezpieczenie zdrowotne, w grudniu 2016 roku 3.700,00 złotych na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz 3.192,73 złote na ubezpieczenie zdrowotne, w styczniu 2017 roku 66,67 złotych na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz 1.600,62 złotych na ubezpieczenie zdrowotne, a w lutym 2017 roku 0,00 złotych na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz 212,84 złotych na ubezpieczenie zdrowotne. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że A. P. zawarła umowę o pracę z płatnikiem w dniu 10 marca 2015 roku, na podstawie której została zatrudniona jako specjalista ds. organizacji imprez z wynagrodzeniem 875,00 złotych w wymiarze 1/2 etatu. Od dnia 1 stycznia 2016 roku wymiar czasu pracy został zwiększony do pełnego etatu z wynagrodzeniem w wysokości 1.850,00 złotych, a od dnia 1 września 2016 roku wymiar czasu pracy ponownie wyniósł 1/2 etatu. Od dnia 1 listopada 2016 roku wymiar czasu pracy został zwiększony do pełnego etatu, a wynagrodzenie do 5.000,00 złotych brutto. W ocenie Zakładu zawarcie aneksu do umowy o pracę na krótko przed absencją chorobową nie wynikało ze zmiany stanowiska lub zwiększenia odpowiedzialności. Płatnik nie potwierdził okoliczności uzasadniających podwyższenie wynagrodzenia, jak również nie potwierdził faktycznej jego wypłaty A. P.. Organ wskazał, że zwiększenie wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia stanowiło działanie stron mające na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia chorobowego od wysokiej podstawy (decyzja k. 56-62 akt ZUS).

A. P. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując zawarte w niej rozstrzygnięcie. W uzasadnieniu podniosła, że wykazała przed organem rentowym zakres obowiązków na podstawie kolejnych form zatrudnienia, jak również okoliczności przemawiające za zatrudnieniem w różnych wymiarach czasu pracy, co wynikało z uzyskiwania dochodów z innych źródeł oraz specyfiki jej pracy u płatnika. Przyznane wynagrodzenie było uzasadnione okolicznościami faktycznymi, a ponadto w rzeczywistości świadczyła pracę na rzecz pracodawcy, korzystając ze zwolnienia dopiero od dnia 3 stycznia 2017 roku (odwołanie k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (odwołanie k. 6-7 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

K. W. od dnia 20 października 2010 roku prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) (informacja z (...) k. 8 akt ZUS).

W ramach działalności gospodarczej K. W. zajmuje się realizacją imprez rozrywkowych. Oprócz tego jest menadżerem (...) Przed rozpoczęciem własnej działalności był zatrudniony jako specjalista do spraw organizacji imprez w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (zeznania K. W. k. 66v, 69v a.s.).

A. P. posiada wykształcenie wyższe – tytuł zawodowy magistra na kierunku filologia w specjalności lingwistyka stosowana. Ukończyła również studia podyplomowe w zakresie grafiki komputerowej (kserokopia dyplomu k. 3-5, kserokopie świadectw ukończenia studiów k. 3-1, 3-2 części A akt osobowych – k. 33 a.s.).

W okresie od dnia 15 kwietnia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na stanowiskach specjalisty ds. promocji i organizacji imprez masowych oraz dyrektora ds. marketingu (świadczenia pracy k. 2-1, 2-2 części A akt osobowych – k. 33 a.s.).

W okresie od dnia 4 lutego 2013 roku wnioskodawczyni prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), w zakresie wspomagania wystawiania przedstawień artystycznych. Działalność została wykreślona z rejestru z dniem 18 sierpnia 2015 roku (informacja z (...) k. 9 akt ZUS).

W dniu 10 marca 2015 roku K. W. zawarł z A. P. umowę o pracę na czas nieokreślony. Na jej podstawie wnioskodawczyni została zatrudniona w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku specjalisty ds. organizacji imprez z wynagrodzeniem w wysokości 875,00 złotych brutto (umowa o pracę k. 1-4 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Zgodnie z pisemnym zakresem obowiązków wnioskodawczyni była odpowiedzialna m.in. za organizację wydarzeń i eventów w zakresie promocji i kolportażu, stworzenie bazy potencjalnych klientów i pozyskiwanie nowych kontrahentów, obsługę urządzeń biurowych, poczty elektronicznej i tradycyjnej, nadzór nad dokumentami, odbieranie połączeń telefonicznych oraz wykonywanie zadań mających na celu organizację spotkań z klientami (zakres obowiązków k. 3-4 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

W ramach zatrudnienia wnioskodawczyni faktycznie wykonywała obowiązki biurowe. Odpowiadała za korespondencję mailową, zamawianie i wysyłanie plakatów reklamowych oraz pozyskiwanie ofert (zeznania K. W. k. 66v, 69v a.s.).

W dniu 30 grudnia 2015 roku wnioskodawczyni zawarła z pracodawcą aneks do umowy o pracę z dnia 10 marca 2015 roku, obowiązujący od dnia 1 stycznia 2016 roku. Zgodnie z nim została zatrudniona na stanowisku starszego specjalisty ds. organizacji imprez, w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem w wysokości 1.850,00 złotych brutto (aneks k. 1-3 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Wnioskodawczyni otrzymała kolejny pisemny zakres obowiązków. Oprócz obowiązków tożsamy z zakresem z dnia 10 marca 2015 roku wnioskodawczyni była dodatkowo odpowiedzialna za całościową organizację imprez i wydarzeń na każdym etapie ich realizacji, nadzorowanie, kontrolowanie i koordynowanie prac personelu wyznaczonego do realizacji poszczególnych zadań oraz zastępowanie współpracowników w razie ich nieobecności (zakres obowiązków k. 3-3 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Zmiana zakresu obowiązków oraz zwiększenie wymiaru czasu pracy wiązało się z pozyskaniem nowych klientów. Wnioskodawczyni nadal zajmowała się sprawami biurowymi, oprócz tego biorąc bezpośrednio udział przy organizacji i nadzorowaniu imprezy. Przyjmowała również pieniądze od kas biletowych. Wraz z K. W. realizowała projekt (...) na M., w ramach którego w 2 miesiące zorganizowali około 50 wydarzeń (zeznania K. W. k. 67, 69v a.s.).

W dniu 30 sierpnia 2016r. wnioskodawczyni oraz płatnik zawarli kolejny aneks do umowy o pracę, obowiązujący od dnia 1 września 2016 roku. Na jej podstawie wnioskodawczyni została ponownie zatrudniona w wymiarze 1/2 etatu. Wynagrodzenie zostało utrzymane w dotychczasowej wysokości 1.850,00 złotych brutto (aneks k. 1-2 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Zmniejszenie wymiaru czasu pracy wnioskodawczyni do 1/2 etatu wynikało z dużego obciążenia pracą w lecie, związanym z organizowaniem imprez na M.. Ponadto w tym czasie wnioskodawczyni zawarła dwie umowy o dzieło z (...) spółką jawną z dnia 1 lipca 2016 roku i z dnia 1 października 2016 roku. Umowy dotyczyły odpowiednio wykonania autorskiego projektu scenografii na występy (...) S. i (...) w R. oraz wykonania opracowania graficznego, przygotowania merytorycznego oferty promocji międzynarodowej, opracowania jej scenariusza i tłumaczenia całości do wersji anglojęzycznej oraz dostosowanie plakatu (...)M.-M. do różnych pól ekspozycji. Obie umowy przewidywały wynagrodzenie 4.396,00 złotych brutto. Dodatkowe obowiązki z nich wynikające nie pozwalały wnioskodawczyni na pracę w pełnym etacie. Zadania związane z jej pracą przejął K. W. oraz osoba przez niego zatrudniana (zeznania wnioskodawczyni k. 37v, 69-69v a.s.; zeznania K. W. k. 67v, 69v a.s.; umowy o dzieło k. 49 a.s.).

W dniu 31 października 2016 roku wnioskodawczyni ponownie zawarła z K. W. aneks do umowy o pracę. Zgodnie z jego treścią od dnia 1 listopada 2016 roku została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 5.000,00 złotych brutto (aneks k. 1-1 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Wnioskodawczyni otrzymała nowy zakres obowiązków, do którego wchodziły dodatkowo czynności związane z kompleksową obsługą i nadzorem nad bileteriami zewnętrznymi, a także przygotowywaniem materiałów graficznych

oraz elementów scenografii dotyczącej poszczególnych występów (zakres obowiązków k. 3-1 części B akt osobowych – k. 33 a.s.).

Powrót wnioskodawczynie do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy wynikał z inicjatywy pracodawcy. Z uwagi na rosnącą popularność kabaretów, których menadżerem jest K. W., zwiększyła się liczba występów, a także ilość pracy wnioskodawczynie. Obowiązki związane z przygotowywaniem materiałów graficznych zostały jej zlecone po firmie zewnętrznej. Samodzielnie opracowywała projekty, wzorując się na poprzednich materiałach. Przejęła również obowiązki związane z obsługą systemu sprzedaży biletów przez Internet. W ramach swoich czynności zajmowała się także rozprawdaniem biletów po zewnętrznych instytucjach i firmach. Pracę wykonywała również w terenie, poruszając się samochodem. Z uwagi na specyfikę prowadzonej przez K. W. działalności część z zadań, takich jak rezerwacja sali na występ oraz zawiadamianie artystów, należało wykonać z dużym wyprzedzeniem. Wnioskodawczynie jeździła również na część występów (zeznania wnioskodawczynie k. 22v-23, 37v, 69-69v a.s.; zeznania K. W. k. 67, 69v a.s.).

Wynagrodzenie wnioskodawczynie wypłacane było przelewem. Za miesiąc listopad 2016 roku nie otrzymała wynagrodzenia w przewidywanym terminie. Pracodawca wypłacił jej z opóźnieniem wynagrodzenie za dwa miesiące, tj. listopad i grudzień 2016 roku (zeznania wnioskodawczynie k. 38, 69 a.s.; lista płac k. 39 akt ZUS).

Wnioskodawczynie pracowała do dnia 2 stycznia 2017 roku. Od dnia następnego przebywała na zwolnieniu lekarskim, związanym z ciążą. W dacie zawierania aneksu z dnia 31 października 2016 roku nie miała wiedzy o ciąży (zeznania wnioskodawczynie k. 37v, 69 a.s.; zeznania K. P. k. 68v a.s.; lista obecności k. 21 akt ZUS).

Po przejściu wnioskodawczynie na zwolnienie K. W. zawarł umowę o staż na okres od dnia 1 marca 2017 roku do dnia 31 maja 2017 roku, w ramach której zatrudnił S. D., powierzając mu stanowisko organizatora imprez sportowych (umowa o staż k. 13-16 akt ZUS).

Część obowiązków wnioskodawczynie przejął stażysta, a pozostałą część K. W. oraz B. K., zatrudniona u płatnika od stycznia 2016 roku. Od jesieni 2017 roku K. W. zatrudnia również B. D., która zajmuje się sprawami biurowymi (zeznania K. W. k. 67v, 69v a.s.; zeznania B. K. k. 68v-69 a.s.).

Wnioskodawczynie urodziła dziecko w dniu (...) roku (zeznania wnioskodawczynie k. 22v, 69 a.s.; zeznania K. P. k. 68 a.s.).

Po zakończeniu urlopu w styczniu 2018 roku wnioskodawczynie powróciła do pracy u K. W. na dotychczasowe stanowisko z wynagrodzeniem w wysokości 5.000,00 złotych brutto. Zajmuje się samodzielną organizacją imprez (zeznania B. K. k. 69 a.s.; potwierdzenia przelewów k. 49, 82-86 a.s.).

Stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie zeznań wnioskodawczynie A. P., K. W. i świadków, a także w oparciu o wskazane dowody z dokumentów.

Sąd w całości podzielił zeznania świadków K. P. i B. K.. B. K. potwierdziła, że w czasie nieobecności wnioskodawczynie jej obowiązki zostały rozdzielone na nią, K. W. oraz stażystę. Ponadto wskazała, że wnioskodawczynie powróciła do pracy na dotychczasowe stanowisko po zakończeniu urlopu. Natomiast K. P. – mąż ubezpieczonej potwierdził, że płatnik znał wnioskodawczynię z uwagi na wspólny okres pracy w innej firmie. Wyjaśnił także, że ciąża wnioskodawczynie nie była planowana, a po zakończeniu urlopu powróciła do pracy na dotychczasowe stanowisko u K. W..

Za równie wiarygodne Sąd uznał zeznania K. W. oraz A. P.. Zeznania te były spójne i wzajemnie się uzupełniające. Ponadto były zgodne z zeznaniami świadków oraz dowodami z dokumentów. Zarówno płatnik, jak i wnioskodawczynie przedstawili logiczne i wiarygodne wytłumaczenie zmian wymiaru czasu pracy i wysokości wynagrodzenia w trakcie 2016 roku. K. W. wyjaśnił dodatkowo, że zatrudnienie wnioskodawczynie wiązało się z ich wcześniejszą znajomością z okresu pracy w (...) Dzięki temu miał wiedzę na temat doświadczenia i umiejętności A. P..

Dowody z powołanych dokumentów Sąd obdarzył wiarą. Stanowią one potwierdzenie okoliczności przytaczanych w zeznaniach. Z akt osobowych wnioskodawczyni wynika, że posiada ona odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie w pracy związanej z marketingiem, promocją i organizacją imprez masowych. Posiada także dodatkowe wykształcenie z zakresu grafiki komputerowej, przez co mogła wykonywać zadania związane z przygotowaniem plakatów (k. 1-1-3-5 części A akt osobowych – k. 33 a.s.). Doświadczenie zawodowe powódki potwierdzają dodatkowo faktury z okresu prowadzenia przez wnioskodawczynię jednoosobowej działalności gospodarczej w zakresie organizacji imprez (k. 49 a.s.). Złożone do akt potwierdzenia przelewów potwierdzają natomiast, że K. W. w rzeczywistości wypłacił wnioskodawczyni wynagrodzenie za listopad 2016 roku, jednak z opóźnieniem. Natomiast od stycznia 2018 roku regularnie wypłaca jej wynagrodzenie po powrocie do pracy w wysokości 5.000,00 złotych brutto.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Jak stanowi art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1877, tekst jedno. ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Natomiast na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy systemowej podlegają one również obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu, a na podstawie art. 12 ust. 1 ubezpieczeniu wypadkowemu. Wysokość podstawy wymiaru składek została określona w art. 18 oraz art. 20 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie ze wskazanymi przepisami podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe oraz wypadkowe dla pracowników stanowi przychód.

Zasady podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2016 poz. 1793, tekst jedn. ze zm.). Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a) tej ustawy obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Natomiast jak stanowi art. 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy zakwestionował wysokość podstawy wymiaru na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne A. P., zadeklarowane przez płatnika K. W.. Zakład ustalił wysokość podstawy wymiaru w oparciu o wysokość wynagrodzenia minimalnego.

Ustalenie w umowie o pracę wysokości wynagrodzenia dokonywane jest w ramach zasady swobody umów określonej w art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r., poz. 1025, tekst jedn. ze zm.), na podstawie której strony dowolnie kształtują treść zawartej umowy, byleby nie była ona sprzeczna z ustawą lub zasadami współżycia społecznego. Jednocześnie jak stanowi art. 78 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r., poz. 917, tekst jedn. ze zm.) wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

Ustalenie wysokości wynagrodzenia w umowie o pracę w oparciu o zasadę swobody umów doznaje jednak pewnych ograniczeń. Wynika to z faktu, że umowa o pracę i określone w niej wynagrodzenie wywołuje nie tylko skutki bezpośrednie pomiędzy stronami, lecz także dalsze, w tym na płaszczyźnie ubezpieczeń społecznych. Roszczenie ubezpieczonego konkretyzuje się bowiem do wysokości należnego świadczenia, które z kolei zależne jest od wysokości wynagrodzenia. W związku z tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a w przypadku odwołania Sąd, mają prawo zbadać zasadność podniesienia kwoty wynagrodzenia, dokonując oceny z punktu widzenia interesu publicznego (uchwała SN z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP z 2005, nr 21, poz. 338; wyrok SA w Łodzi z dnia 14 listopada 2014 r., III AUa 172/14, LEX nr 1621153).

Wysokość wynagrodzenia powinna być godziwa. Wzorcem godziwego wynagrodzenia, który czyni zadość ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru świadczonej pracy oraz posiadanych przez pracownika doświadczenia i kwalifikacji zawodowych, będzie wzorzec uwzględniający m.in. takie czynniki jak: obowiązująca u pracodawcy siatka wynagrodzeń, średni poziom wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter pracy w danej branży, wykształcenie, zakres obowiązków, odpowiedzialność materialna oraz dyspozycyjność (wyrok SN z dnia 14 grudnia 2017 r., II UK 645/16).

W świetle powyższych rozważań oraz zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy w Lublinie doszedł do przekonania, że ustalenie przez organ rentowy A. P. wysokości podstawy wymiaru składek w kwotach odpowiadających minimalnemu wynagrodzeniu jest nieuzasadnione. Wątpliwości organu rentowego wzbudziły częste zmiany wysokości wymiaru czasu pracy wnioskodawczynie oraz jej wynagrodzenia, co jednak okazało się uzasadnione. Wnioskodawczynie w czasie pracy na 1/2 etatu realizowała dwie umowy o dzieło, których przedmiot był zbliżony do czynności wykonywanych w ramach zatrudnienia u płatnika. Ponadto zmniejszenie wymiaru we wrześniu 2016 roku wynikało z konieczności odpoczynku po intensywnej pracy przy realizacji programu (...). Działanie takie wynikało z porozumienia pomiędzy stronami umowy o pracę. Podobnie jak powrót wnioskodawczynie do pracy w pełnym wymiarze czasu od listopada 2016 roku.

Zwiększenie wynagrodzenia do kwoty 5.000,00 złotych brutto w ocenie Sądu również było uzasadnione. Przede wszystkim wnioskodawczynie posiada wieloletnie doświadczenie związane z organizacją i promocją wydarzeń, pracując w tej branży oraz prowadząc wcześniej własną działalność gospodarczą. Jednocześnie zna K. W., który dzięki wspólnej pracy miał okazję poznać jej umiejętności. Z racji na 20-letnią znajomość A. P. była również osobą zaufaną, w związku z czym naturalnym działaniem było powierzenie jej odpowiedzialnego stanowiska. Należy zwrócić uwagę, że od listopada 2016 roku nastąpiło rzeczywiste zwiększenie zakresu jej obowiązków. Wnioskodawczynie zaczęła dodatkowo wykonywać czynności związane z obsługą sprzedaży biletów, przygotowaniem materiałów graficznych oraz elementów scenografii dotyczącej występów. Osobiście nadzorowała także część występów. W konsekwencji wnioskodawczynie w rzeczywistości objęła stanowisko pracy cechujące się wysokim poziomem samodzielności i odpowiedzialności, w ramach którego samodzielnie organizowała wydarzenia. Czynności te wykonywała zarówno przed przejściem na zwolnienie lekarskie w styczniu 2017 roku, jak również wykonuje je nadal, po powrocie do pracy w styczniu 2018 roku, z tym samym wynagrodzeniem.

Dodatkowo Sąd zwraca uwagę, że wynagrodzenie w wysokości 5.000,00 złotych brutto nie jest wygórowane. W szczególności zważywszy na fakt, że A. P. pracuje na stanowisku samodzielnym, którego zakres obowiązków nie odpowiada obowiązkom innych pracowników. Zatrudniona przez K. W. B. K. wykonuje czynności pomocnicze, a B. D. zajmuje się czynnościami biurowymi. Jediną osobą o zbliżonych kompetencjach do wnioskodawczynie jest K. W.. Dodatkowo przyznane jej wynagrodzenie jedynie nieznacznie przekracza dwukrotność wynagrodzenia minimalnego za 2016 i 2017 rok (odpowiednio 1.850,00 złotych i 2.000,00 złotych). Z tych względów nie było podstaw do uznania je za wygórowane.

W punkcie I wyroku Sąd Okręgowy zmienił więc zaskarżoną decyzję i ustalił, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie A. P. jako pracownika u płatnika składek K. W. wynosi za miesiąc wrzesień 2016 roku i październik 2016 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe – po 1.850,00 złotych, a na ubezpieczenie zdrowotne – po 1.596,36 złotych, za miesiąc grudzień 2016 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe – 10.000,00 złotych, a na ubezpieczenie zdrowotne – 8.629,00 złotych, za miesiąc styczeń 2017 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe – 166,67 złotych, a na ubezpieczenie zdrowotne – 4.314,50 złotych oraz za miesiąc luty 2017 roku na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe – 0,00 złotych, a na ubezpieczenie zdrowotne – 575,27 złotych.

Podstawa wymiaru składek za poszczególne miesiące została przez Sąd ustalona na podstawie zgłoszenia płatnika wykazanego w złożonych raportach rozliczeniowych, co nie było kwestionowane przez strony (k. 42, 87v a.s.).

W punkcie II Sąd orzekł o kosztach procesu z uwagi na wynik sprawy zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Wynagrodzenie dla pełnomocnika zastępującego stronę w sprawie zostało ustalone na podstawie § 9 ust. 2 tego rozporządzenia na kwotę 180,00 złotych. W związku z tym zasadnym było zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz A. P. takiej kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.